

(א) גִּירְסַת הַרִּי"ף וְהַרִּ"שׁ
שְׁנוֹת קִמְנֹה לְפֶנֶס
מִגְלָה, (ב) (דְּלִיל לֵל: וְשִׁינִי
(ג) עִירֻכִּין (ז) גִּי"ז עַם
חֲמִינֵה עוֹ: חֲלוּץ פֶּה,
(ד) נִקְדוּשֵׁן (ו) וְסָא אִתְּמָה
כִּי יִשְׂרָאֵל וְסָמַךְ בִּי חֲמוּמִין
(ז) וְכִי, (ח) בְּחִסּוּפִים דִּמְדִּירִין
לֵא: דִּ"ה וְסָמַךְ סִפְרָה לֵא
גִּרְסוֹ דְּבִרִי רִ"ע עִ"ש,
(ט) (חֲמוּסִין מִ"צ הַרִּי"צ
(ת) וְעִי' מִהֲרַשָּׁא וְעִינִין
בְּחֹס' עִירֻכִּין (ל) דִּ"ה
מִיכָל בַּת שְׁלֹמֹה, (מ) וְעִינִין
חֲמוּס' עִירֻכִּין (נ) וְעִינִין
לְחֵמָה, (ס) רִשָּׁא,

תורה אור השלם

1. דְּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אָדָם כִּי
יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָן לִי מִן
הַבְּהֵמָה מִן הַבֶּקֶר וּמִן
הַצֹּאן תִּקְרִיבוּ אֶת
קָרְבָנֵכֶם: וַיִּקְרָא א ב

גליון הש"ס

גמ' ואין בנות ישראל
סומכות. עין מנחות דף
ג' ע"ג מד"ה ידו:
תוס' ד"ה הא ר"ל
וכו' ומותרות לכבד על
מ"ע שהז"ח עין בהגהת
אשר"י ספ"ג דסוכה:
בא"ד דאע"ג דסומא
פסור מדאורייתא מדרבנן
מיהא חייב. עין מגילה
דף כד ע"א מד"ה מי
שלל דלה:

הגהות הגר"א

[א] גמ' (בשבת ואין צריך לומר) תא"מ (לגירסת ה"ר"ף והבאונים): **[ב]** שם (אלמא כ' עד לא אמרינן תקעו) תא"מ ונ"ב והדר תמי ציוס טוב צי"ט אין בשבת לא כ"ה גירסת ה"ר"ף והבאונים:

מוסף רש"י

הא נשים מעבדין.
 אש"י לנא חלוו יו"ע חיל
 דתמי ד שמואל (לעיל
 כט): ילאו חטאלי שופר
 ורדיית הפת שהיא חכמה
 ולמה מלכא, מיני רגלוח
 ממוספות (שהבין צו).
 דבר אל נשי ישראל
 וסמן. אדם י קריב מס
 קרבן אל, וכמיני סחול
 עינא וסמן (מגינת סו).
 נשים סומכות רשות.
 ואש"י לנא מוסיפה, ולא
 אמרין עבדה עבדת
 קמדיס (חורין פה).

ואין חוסלים אוסו. אם בא לתקנו לא דדבר שהוא משום שבות כלי שאין דרכו לחתוך בו שופרות כגון מגלל שרפ"א בלע"ז דמיקון בלאחר יד הוא ואין בו אלא משום שבות: **סניא**. דדברו צדק והוי מלאכה גמורה: תינוקות הוא ללא מעבדין דבעי לתמוכיהו:

הא נשים מעכצין. דפטורות לגמרי
למנוח עשה שהזמן גרמא הוא וכי
תקעי איכא כל תוסקף: בני ישראל
סומין. דבר אל בני ישראל ואמרת
אליהם אדם כי יקריב מכם וגו'
וכתיב צההו ענין וסמך ידו וגו':
ומנוח רשום. אלמא אף על גב
דפטרניהו קרא ליכא איסורא
וה"ל למנוח עשה שהזמן גרמא:

קטן

ואין חותכין אותו בין בדבר שהוא משום שבות ובין בדבר שהוא משום לא תעשה: ⁶משום שבות מגלא לא תעשה סכינא ההשתא משום שבות אמרת לא לא תעשה מביעיא ⁷ואין צריך לומר זו קתני: אבל אם רצה ליתן לתוכו מים או יין יתן: מים או יין אין מי גלים לא מתנ' מני אבא שאול היא דתניא אבא שאול אומר מים או

ליום אסור מפני הכבוד: אין מעכבין את מעכבין והתניא ^א אין מעכבין לא את תקוע ביום טוב אמר אביי ^ב ל"ק הא רבי זעון ^ג דתניא ^ד דבר אל בני ישראל ^ה בני ישראל סומכות דברי ^ו רבי יהודה רבי יוסי וסומכות רשות: אבל מתעסקין בהם עד אפילו בשבת תנ"ה ^ז מתעסקין בהן עד עכבין התינוקות מלתקוע ^ח בשבת ואין קשיא אמרת מתעסקין בהן עד שילמדו ללחלח אמרינן תקעו והדר תנא אין מעכבין לכתחלה לא אמרינן תקעו לא קשיא כאן בקטן

הא רבי יהודה הא רבי יוסי. אומר ר"ת אע"ג דסמך מנתינן כרבי יהודה הלכה כר' יוסי דנימוקו עמו ומעשה רב דהמונא תפלין (עירובין דף נ"ו. וס) מילכ צת שאלו היתה מנחת תפלין ואשמו של יונה שהיתה עולה לרגל והוא עוצדא דפרק אין דורשין (תביצה

דף נח: וחס) להצטווהו לעזרת נשים
וקמרו עליו נשים כדי לעשות נחת
רוח לנשים * ומותרות לזכך על מות
עשה שהזמן גרמא אע"ג דפטורות
ען דבר המלוה הריא ומתעסקות
בהן כמו מיכל בת כושי שהיתה גם
מזכרת ותדע דלאמרינן פרק החובל
(ב"ק דף פו.) אמר רב יוסף מעיקרא
אמרי מאן דאמר הלכה כרבי יהודה
עבדינא יומא טבא לרבנן דלא
מיפקדנא ועבדינא ואס בזמקוס דפטור
מן הדבר ועושהו אסור מלזכך אס
ען אחאי עבדינא יומא טבא והלא
היה מפסיד זכרות טעיה ולולא
ותפילין ומגילה ונר חנוכה וסוכה
והצלה וקדוש היום וזכרות של
ק"ש שחרית וערבית וכל הזכרות
כולן ולאמרינן ב' המניח (סע דף ג.)
האי מאן דבעי למיהוי חסידא ליקיים
מילי דזכרות ועוד אמרינן פרק ערבי
פסחים (פסחים דף קטו:) סומא פטור
מלומר ההגדה ופרזי מרז יוסף ורב
שט דהוי אמרי אבדתא כל מד ומד
בצימיה ומדמוציא אחרים ידי חובצת

דקדק מידי שמע מינה היכי דפטרי
ו דהא אמר צפרק מי שמו (גרוס)
יהא שם שמים לבטלה דאסרין צפ"ק
קומא לאשה * דלע"ג * קומא פטור
למה צומא הזה דרננן ולכן היו יכולין
לנלוות דרננן ומיחו' כי לנלוות דרשות
נינן שבעה ומוציא אחרים ידי חובצת
ד (סע דף קד. ג) ושם ר' יהודה אומר כל
אחי והא פוטר רבי יהודה קומא מכל
צמאי דמדלורייתא לא מייפקד ועצדי
אחי ויהא פוטר רבי יהודה קומא מכל

[illegible]

מקומו של המלך חזקיהו. וכן נראה שיש להבין את המעשה הזה כמחאה על מצב הממלכה. וכן נראה שיש להבין את המעשה הזה כמחאה על מצב הממלכה. וכן נראה שיש להבין את המעשה הזה כמחאה על מצב הממלכה.

זיעור

בז א מיי פ"א מהל' שופר הל' ד טוש"ע
א"ח סי' תקפו סעיף כג:
בז ב מיי פ"ב שס הל' ז
טוש"ע א"ח סי' תקפט
סעיף ו:

מח ג מ"י פ"ג מהל'
מעשה הקרצנות הל'
[ה] ח סמג עשין קפג:
מח ד מ"י פ"ג מהל'
שופר הלכה ז טור א"ח
ס"י תקפח:

לעזי רעש"י

שרפ"א. מגל, מזמרה.

רבינו חננאל

ואין חובקין אותו כלל.
 וקיימנה הכי אין חובקין
 השופר שבו שרואו משה
 שבות כגון מסא או סינא
 ויכוצה בה, וכיש דבר
 משהו משהו לא תעשה
 לבקו מגל שהוה עשוי
 לצפות בו, והקצירה היה
 מלאכתו מלאכת שוראי
 אסור. אבל אם צרה
 לבד לתוך שופר מים
 או אין יתן כאבא שאול
 דאמר שיהא אין מין חור
 מל צלחנה, מים וגלים
 אסור מפני הכבוד, הא
 ותניא אין מעכבין לא את
 התרומות ולא את הנשים
 מלחוק שיהא טוב, ר' יוסי
 שמעון היה שוראי דאמר
 ששים סומכות רשות. ור'
 נתן ור' אבהו מעכבין את
 התרומות מלחוקהו כרבי
 יהודה דאמר דבר לא בני
 ישראל, בני ישראל סומכין.
 אבל בנות ישראל סומכות.
 ואבא משה עסקין בהן עד
 למדור, אמר ר' אלעזר
 ואפי' אבא ר' אבהו
 מלמדין אותן לתקוע אפי'
 שבשבת, ודוקא לתלמד
 אבל שלא לתלמד, לא

(א) נראה ד"ל אין מעבדין את
המיתוקות מלמקוע הא נשים
מעבדין כרבי יהודה וכו'.